

РВ 182

БЪЛГАРСКА ПЧЕЛА

ВѢСТНИКЪ

1887 г. 1-6; 8, 10, 12, 13, 15.
 ПОУЧИТЕЛЕНЪ, ЗАНИМАТЕЛЕНЪ и ШЕГОВИТЪ.

„Иди, виждь пчелата, колко работи и какъ скромно“. СОЛОМОНЪ.

Изаля два пѣти въ мѣсеца, на 1-й и 15-й. Годишната и цѣна въ Княжеството е 5 лева, а въ странство половинѣ наполюенъ. Безъ прѣдплатата вѣстникъ нѣма, само може да се прѣдплати въ два срока. Обявления и други се приематъ съ 25 стот. за реда. Промѣненето на адреса става съ полов. левъ. Абонатитѣ се адресиратъ на право до Редакцията въ Варна. За неполучаване вѣстника съобщава се незабавно.

Съдържаніе: 1) Сньтъ на единъ философъ. 2) Нови стоки за нова година. 3) „Възъмъ часъ казано.“ 4) Прощение проведено до Бога съ пощата. 5) За жената и женянието. 6) Пътувание по мѣсеца, по сѣнцето и другитѣ вѣжди. 7) Анегдоти, остроумни и смѣшни. 8) Пословици и стихотворения. 9) Гледачката. 10) Разни.

Честитѣж Ви новата година 1887 съ сурувананье по Български.

Сурова, Сурова година,
 Весела година,
 Живо здраво до година,
 Пъленъ класъ на нива,
 Голѣмъ гроздъ на лозжъ,
 Желтъ мамулъ на лѣса,
 Пълна лѣса съ коприна,
 Червена ябълка въ градина,
 Честита всяка година,
 До година до амина.

ИНВ. 35813

ОТД. 05

57

1. Снь-тъ на единъ Философъ.

Азъ се често расхождахъ по край едно езеро широкъ и бистро, по което много лебеди хвърчахъ подиръ своитѣ сньки, като че се надирѣ-

варвахъ съ тѣхъ и искахъ да ги оставятъ много назадъ! Но колкото тѣ се усиляхъ, дано ги надминатъ, толкоз' по-скоро и по-ненадѣйно онѣзи гоними сѣнки се намѣрвахъ съ прѣдъ тѣхъ и при тѣхъ. „Ето ти, си рѣкохъ на себе си, единъ сжщъ образъ на суевния чловѣчески животъ!“ Ту си въздишахъ, като Ираклитъ, ту се смѣяхъ, като Димокритъ. Всички тѣ хора отъ въ-големия до най-малкия и отъ най-първия до най-последния, въртятъ се и забикалятъ на около, тичатъ подиръ нѣкакви си привидения, гонятъ своите сѣнки или се мъчатъ да избѣгнатъ отъ тѣхъ! Тѣй като размишлявахъ единъ пжтъ за многообразните попечения и грижи на чловѣческия животъ, лѣгнахъ си подъ хладината на една върба съ дебела сѣнка и дълбоко съмъ заспахъ. Въ сѣня ми едно чудно сновидение ми се показва, което таквози силно дѣйствие направи на моите заспали чувства, като че да бѣше не на сѣнь, но на явь!

Съгледахъ на мѣстото, дѣто бѣше езерото, едно великолѣпно здание обградено съ една стѣна отъ неизмѣрима окръжностъ. А това здание имаше само едни врата, за да се влиза вътрѣ. Множество лица и отъ двата пола се бутахъ единъ други и се надпрѣварвахъ, кой по-напрѣдъ да влезе вътрѣ. При вратата на това здание стоеше една жена, която съ своята си младостъ и хубостъ смайваше, които влязяхъ и всякого напояваше съ нѣщо, което имаше въ своята златна чаша и всякому споредъ желанието даваше по нѣкой даръ и тѣй го пушаше, да влезе вътрѣ. А по-нататѣчко на една могилка сѣдѣше една друга жена, на срднхъ възраст, благообразна, замисленна и разумна. Който отидѣше при нея, тя му намазваше очите съ нѣкоя добромнризлива масть и му казваше, що става тамъ при горѣпоменитите врата, и който би съгледалъ това, тутакси би се обърналъ на друга страна! Но при тѣзи втора жена нарѣдко дохождаше нѣкой, а при онѣзи красивата и младата голѣмо число се натрупваше. Тѣзи случка възбуди въ мене нѣкакво сжмѣнение и подозрѣние, а освѣнъ това споредъ моятъ тихъ и простъ характеръ, защото не бѣхъ наученъ да ходя де се бутамъ и натискамъ между хората, намислихъ за по-добрѣ да идя при умната, нежели при красивата жена. — „Твърдѣ ми е мисль, каза ми тя, за дѣто се опжти къмъ мене! азъ бѣхъ се загрижала за тебе, да не би да те отвлече *Прѣлестта*“. Азъ и се помолехъ, да ми раскаже, що е това, дѣто виждамъ.

(слѣдва).

II. Нови стоки за нова година.

Голѣми прѣпятствия срѣщнахъми, кое отъ карантини, кое отъ параходи, защото прѣтаняхъ да работятъ по дунава, до дѣ гетирдисамъ отъ далечни мѣста напихъ нови стоки, които сж сгодни за всяко време прѣзъ годината.

Ний продаваме тѣзи стоки много евтино на онѣзи, които осѣщатъ, че иматъ нужда отъ тѣхъ. А това го правимъ, за да бждемъ прѣпорѣчени за напредъ и да заслужимъ честенъ кредитъ. Колкото за качество-то на стокитъ и за трайнието имъ ний отговаряме на нашитъ мющерии. А ако нѣкоя стока се случи да има нѣщо развалено или скжсано, приемами я назадъ за поправление. Само порѣчки не приемами, защото не ще ни остане време за прѣписка, като сами и като ще надоджтъ отъ врѣдъ мющерии съ пешинъ да купуватъ. Нашитъ нови стоки се състоятъ отъ слѣдущитъ нѣща:

За хора, които сж съ дебелъ сурадъ (образъ), имамъ миризливи сапуни. Ако всяка сутренъ се омиватъ съ тѣхъ, ще добиятъ на образа си тѣнка и чувствителна кожа.

За твърдитъ срѣблoлюбци и лъжливи родoлюбци имамъ нарочно клещи, съ които можемъ да испoлимъ изъ джоба имъ нѣколко лева за народна полза и за книжнината ни.

За келявитъ имамъ сжщо цѣръ: Едно твърдъ ситно сѣме, като прахъ, у кутийки. Но прѣдварително келтъ трѣба добръ да се истърже, сетнѣ да се наспи съ онзи прахъ изъ кутийкитъ и тутакси косата ще захване да никне като четка на гжето, само имамъ да Ви заблѣжжъ, че ако нѣкому е до толковъ слаба главата, щото, ако и други пжтъ се гуждали сѣме на нея, пжкъ не е изниквало нищо и не е дало плодъ, то навѣрно и това сѣме ще иде напраздно и нѣма да изникне нищо.

За надрацкигнoвцитъ имамъ химическа хартия, на която, ако и да не сж нищо написали, щомъ съ нѣкакво срѣдство отъ горъ нея направятъ едно маханье на ржката, тутакси излази тѣхното дѣло.

За хладнокръвнитъ българи по народността имамъ добри пародни палта, съ които, щомъ се облекжтъ, ще се стоплятъ добръ и ще се сгорѣщжтъ.

За българитъ и българкитъ, които нѣматъ слухъ за народнитъ мелoдии и пѣсни, имамъ добри хеллaли, съ които, като изчистятъ ушитъ си, ще захванжтъ по-добръ да чуватъ.

За онѣзи, които и безъ да прочитатъ, много знажтъ, и нечени, приготвихъ и за тѣхъ забавление. Имамъ книги добръ подвързани и отъ вѣнъ позлатени, а вжтрѣ нѣматъ нито една буква написана и напечатана! Тамамъ за тѣхнии умъ понятна и сгодна книга.

За тембелитъ имамъ твърдъ добри столове, полтрови и канапета, на които отъ сега още можтъ да сѣднжтъ рaxатъ, рaxатъ.

III. „Въ зълъ часъ казано“ поучителна повѣсть за момитѣ.

Въ двореца на Княза Н. гогѣма жалость се случила! смъртта на любведостойната гнягиня изпълнила е всичкитѣ сърца съ тъга, нито една душа не е останяла, на която по лицето не се е виждала описана скърбъ та и жалостта! Около мъртвото тѣло бѣше се натрупало и старо и младо и на мнозина очитѣ бѣхж пѣлни съ сълзи, а младата княгиня въ цвѣта на младостта си лѣжѣше, като небесний ангелъ въ бѣли дрѣхи облечена, бездушна срѣдъ стаята.

Въ то исто време въ двореца на княза живѣяхж и двѣтѣ дѣщери на сродникъ неговъ Б.лка и Ангелина; и двѣтѣ тѣзи моми, за да би се усьвършенствovali, баща имъ ги донесе отъ усамлениия свой дворецъ въ града, въ княжеския дворъ. Обитаванието въ княжеския дворецъ на тѣзи двѣ сестри и други много причини произведохж имъ съвсѣмъ противни слѣдствия.

Добрата Ангелина се радваше, дѣто ѝ се дало причина, да се усьвършенствова въ всичко; тя тутакси е забѣлѣжла, че приятността и внимателността е душата на дружеския животъ, тя е знала да се възползува отъ това, тя е повѣчето мълчала, когато сж говорили стари и разумни хора, за да може отъ тѣзи разговори нѣщо да научи, а никога не се уврѣждаше, ако и да сж я забравили или не сж обърнѣли на неинъ внимание.

А Белка напротивъ само онова е учила и струвала, което ѝ причинявало увеселение; тя тичаше отъ единъ прѣдѣлтъ на другъ, защото цѣлтъ ѝ не бѣше да образува себеси, но само да се развесели; вечеръ тя си размисляваше, дали е привлѣкла нѣкого съ хубостта си прѣзъ деня или не; ако се случѣше първото, тя пѣяше и все засмѣна приказваше, ако ли се случѣше второто, тя си лѣгаше съ просълзени очи и захащаше да мисли, какъ да се накичи на сутрешния день и тѣй да може пакъ да завладѣе много сърца и съ какви веселия да прѣкара деньтъ и съ тѣзи мисли си заспиваше.

Ангелина еднажъ очакваше онзи часъ, въ който да иде да види баща си и майка си, а Белка напротивъ сж боѣше отъ такъвъзи часъ, защото наричаше вореца на баща си *гробъ*, че билъ се намиралъ въ пустинята и жду горитѣ дворецтъ имъ!

И двѣтѣ тѣзи момичета бѣха посрѣщяжти любезно отъ княжеската фамилия; но пакъ въ началото Белка бѣше прѣдпочетена за хубостта си, а дворецтъ се гордѣяше съ нея. Но съ всичко това проникателността на любведостойната млада княгиня улови Ангелинината способностъ, и отъ всичкитѣ други женски, които се намирахж въ двореца, тя прѣдпочиташе Ангелина и я обичаше, като своя сжща сестра.

(слѣдва)

IV. Прощение до Бога, Истинска повѣсть.

„Извинѣте, Господине Началниче, дѣто съмь принуденъ да Ви обеспокоѣжъ,“ рекълъ Секретарь-тъ Н. като влѣзълъ въ канцеларията на своята старешина, Началника на пощата, който се е занимавалъ да пише на массата, „но да направѣжъ това обеспокоение ме е накарало едно писмо, което доде въ рѣдѣтъ ми и което нашето надлежателство не е въ състояние да отправи по неговия адресъ.“ Съ тѣзи думи прѣдаде секретарь-тъ на своята старешина, Началника, който станѣ правъ, едно писмо, което имаше чуденъ адресъ. „На любезния Богъ, който обитава на небето.“ Съ малко позасѣмни черти на лицето Началникътъ обърнѣ писмото отъ едната и другата страна и най сетнѣ направи заключение, че трѣба да отвори това писмо, защото отъ рѣкописа позна, че го е написала нѣжна дѣтинска рѣка, за да узнае чудното съдържание на тѣзи прѣписки, като той не можаше да го отправи, дѣто трѣба, ако и да бѣше това отпечатване на писмото противъ най голѣмата му званична длѣжностъ. Ето съдържанието на писмото:

„Любезний и милый Боже!

Защото приближава Рождество Христово, а добрата ми майка казва, че е до толкозъ сиромашкиня, щото не може ми да никакъвъ подарѣкъ него день*), заради това, милый Боже, къмъ тебе ще се обърнѣ и тебе ще помоля; защото майка ми, често ми е казвала, че ти си мой отецъ, и че ти всичкото чувашъ, за каквото ти се моля — Но азъ май това напълно не ми се ще да го вѣрвамъ, защото станѣ толкозъ пакти ти се моля, да кажешъ на мама толкозъ много да не плаче и да не е всякоги нажалена, пакъ нищо не излезе отъ тѣзи моя молба. Може ти да си пѣтувалъ на нѣкъдѣ, или ангелитѣ ти да сѣ пѣли толкозъ високо и велегласно, щото ти не си могълъ и да ме чуешъ! За това и сега ти пишѣ това писмо, да не забравимъ пакъ за онова, за което ти се моля. Амж недѣй казва на мама, че и азъ желяжъ да ѣ подарѣжъ нѣщичко на Рождество. Минѣлата година мой тате бѣше още живъ и тогива подарихъ на мене и на сестрицата ми едно прѣкрасно дърво накинено съ много нѣща, и ни дадохъ много захарчета, кораблички, споредъ които бѣхми много задоволни. Но отъ както додохъ онѣзи черни хора и отпесѣхъ въ единъ дѣлъгъ черенъ сандѣкъ нашъ баща, вече у насъ не е тѣй добръ. Мама непрѣстанно плаче, пакъ и азъ често съ нея заедно плачѣжъ, а самъ не знаямъ защо! Азъ мисля, милый Боже, че ако ти би ни далъ други добъръ баща, то би било най добро.—Ахъ, сладкий Боже,

*) Тойзи обичай го прави цѣла Россия и всичкитѣ Протестанти и католици съ нарочно асимотрайни дървета и клонове накинени съ равни игралки, ѣмпи, шекерлѣметъ, и проч. и проч.

хадѣ стори това, молящи се, аче и азъ тогива ще бѣдѣ всякоги !добъръ и послушливъ. Отъ майсина ми плачъ малко останѣ да забравѣ да ти кажеж какво желаеж да ми проводишъ за Рождество Христово. (сѣдва)

V. За жената и мъжа, за момцитѣ и момитѣ и за женянието.

Благостѣта е женинѣ щитѣ, а отстѣпванието нейна сила. Съ твърдоглавство и пакостѣ всякоги изгубва, а съ благостѣ и отстѣпване всякоги добива побѣдата.

Твърдоглавството и пакостѣта сѣ знакѣ на лошѣво сѣрдце, а красивата душа съ отстѣпванието всякоги отнася триумфи.

Варди се повече отъ първата омраза! Която жица единѣ пътѣ се скѣжа, тя вече тамъ не се утвърдява, всякоги на то мѣсто се прикѣзва.

На всяко мъжево зло, трѣбало би жената да му стори двѣ добрини, пакѣ той ще ѣ повѣрие четири.

Жена, която аресва на своя мъжѣ, тя е доволно красива и накинена.

Мж колко и да е нѣкоя жена скопостна и работна, щомъ въ къщи е всѣ кисела и намусена, тя ще има повече трудѣ да запази милванието на своя мъжѣ, нежели живата, приятната и веселата жена.

Разумна и мъдра жена, като мъжѣ ѣ захване да пошява и се скита, тя тогива най повече ще употреби всичкитѣ срѣдства, за да му угоди и да направи себе си, своето дружество и къщата най приятни.

При лошѣвъ мъжѣ и жената става лошѣва.

Всяка жена прилича на мъжа си, какъвъ то е той, тақвази е и тя.

Всякоги, койго е челоувѣкъ, той има своята си жена за най милъ свой другарѣ; а безчелоувѣчниятъ я има за слугиня и робиня. Тѣй се отнася и циганинѣтъ къмъ кучето си, само за да може да господарува надъ него.

Зло е въ онѣзи къща, дѣто кокошката пѣе, а петельтъ слуша.

Онѣзи къща е най благополучна, дѣто мъжѣтъ е глава, а жената къщно сѣрдце и душа.

Който обича трандафила, трѣба да търпи и трѣнитѣ му,

Който мома има много любѣзници, тя нѣма ни одного.

Най лесно е да имашъ много любезници, а най мъчно да запазишъ одного за всякоги.

Много повече се оцѣнява, кого обичашъ, нежели колко обичашъ,

Мома, която има единѣ драгъ, който ѣ вѣренъ и когото отъ сѣрдце обича, повече се оцѣнява, нежели онѣзи, която има много, а ги лѣже и измамва, а тѣ я прѣзиратѣ.

Гледай да е името за момата добро и добро да приказватъ за нея. За която се е разнесълъ лошъ слухъ, да знаешъ, че тя не е съвсѣмъ повинна. Додѣ не гръмне пушката, никой не я чува. Дѣто се дими, тамъ има и огнь.

Която се често оглежда, тя въща не гледа.

На красивитѣ жени скоро се насища чловѣкъ, а на добритѣ никоги.

И по дрехата можешъ да познашъ момата. Разумната възгои се бжде скромно облечена, а развѣяната до тамъ ще се мжи, до гдѣто не гуди на себеси мж какъвъ да е знакъ отъ глупостъ. (сѣдва)

VI. Пѣтувание по мѣсеца, по слънцето, по другитѣ звѣзди и по Новий Иерусалимъ.

*История на една сомнамбула *) родомъ изъ Вайлхайма на рѣката Теку въ Виртембергското кралство, въ която всякъ може да погледне отвѣдъ гроба.*

Рождението и младостта ѝ.

Филипа демутъ Баюле се родила на 2-й Юния 1816 г. въ Вайлхаймъ на петдесетница. Отъ дѣтинство е била слабичка, но не е болѣдувала. Като е била петъ шесть годишна болѣдувала малко отъ очитѣ си и ѝ цѣрилъ Докторъ Шракъ, който живѣяше въ Шерндорфъ и съ Божиата воля ѝ помогнѣ.

Въ дѣтинството си Филипа нѣмаше особена дарба и се е учила въ училището съ сръдеаъ успѣхъ, а не е била способна да пѣе. За другарки и веселия нѣмаше наклонностъ и въ нищо не е прикалявала, [по набожността всякоги ѝ е била мила. Като е избѣзла отъ училището, всякоги е стояла при родителитѣ си и не е имала постоянни другарки.

Тя мразяше всичкитѣ игри! А единъ пѣтъ, като била 13 годишна, проводили я родителитѣ ѝ на една сватба, единъ часъ далечъ отъ дома, за да се малко поразвесели, но тя подиръ три часъ се върнула у дома си и се е тѣжила на родителитѣ си, като казвала „искажъ да ме накаратъ да игражъ на хоро, но азъ никакъ не рачихъ, азъ Ви казвамъ, че тѣзи работи ми правятъ отврѣщение, и много се зарадвахъ въ душата си, като се отстранихъ отъ онзи калабалжъ! какъ можатъ хората да бѣдятъ толкозъ будали! Това го казвамъ само Вамъ, не ме проваждайте на свадбенито тугъ, нито на далечъ.“

*) Сомнамбулизмъ е магнетическия дѣлобъ съвъ на нѣкое лице, което вижда скрититѣ и отдалечени прѣдмети въ такъвъ съвъ.

Тя си устоя на думата, защото отъ тогава вече никой не е могъл да я заведе на веселие.

Тя се е забавлявала съ своитѣ домашни работи, които изпълнявала съ радост и точно. На 15 годишна възраст тя е била вече мома и съ усърдие е ходила на черкова, а подиръ черкова се е забавлявала съ прочитане на черковни книги и Евангелието.

Прѣди да я завладѣе сомнамбулското състояние, тя се е тъжила дълго време, че е слаба въ житиѣ и сънлива, но на никого не е дошло на ума, че това е начало на сомнамбулизма! (Слѣдва)

VII. Анекдоти, остроумни и смѣшни.

Една честна, проста мома пожелала да се ожени, а Господарката ѝ, при която е слугувала много години, подарила ѝ десетъ рубли за свадбата. Подиръ нѣколко дена признателната мома дошла на гости, при господарката си, за да покаже своя младоженецъ. Той билъ слабъ и грозенъ чело-вѣкъ. Господарката дръпнала тутакси момата (слугинята си) на страна и ѝ казала „мари Радо, какъ можа да се влюбиши въ тойзи грозенъ чело-вѣкъ!“ — „О милостива господжа, отговорила ѝ момата, а че какво по-хубаво можеше да купи чело-вѣкъ съ десетъ рубли?“

Точностъ. „О Докторъ!“, охкала една Господжа, която се мъчила отъ избоболіе, „тъж дали не могатъ хората да додѣтъ на тойзи свѣтъ безъ жъби?“ — „Ако Вий, Господжа, се поразмислите малко, — възразилъ ѝ Докторътъ, — то ще се убѣдите, че тѣ и се раждатъ безъ жъби“.

Хладнокрѣвие. Въ една Американска жѣлѣзница нѣкой пассажиръ сѣднѣлъ въ вагона и си гудилъ краката върѣзъ единъ голѣмъ чемоданъ. На първата станция кондукторътъ му забѣлѣжилъ вѣжливо, че таквизъ голѣми чемодани се отдаватъ въ Багажъ. Пассажирътъ не му отговорилъ нищо. На втората станция кондукторътъ рѣшително му забѣлѣжилъ, че чемоданътъ трѣба да се отдаде въ багажъ. Пътешественикътъ пакъ си мѣлчалъ. На третата станция кондукторътъ вече съ повелителенъ тонъ му повторилъ сѣщото. Пътешественикътъ пакъ не отговорилъ нищо. На четвъртата станция разсърдения кондукторъ зельъ чемодана и го извърлилъ на земя. Пътешественикътъ нито се помръднѣлъ. На петата станция кондукторътъ, като почувствувалъ гризение на съвѣстѣта, поумѣнѣлъ и забѣлѣжилъ на тойзи чуденъ пътешественикъ, че кондукторътъ е длъженъ да изпълнява възложената нему обязанность и че той подиръ нѣколко напо-мняния принудилъ се да извади вънъ чемодана и че пассажири-нѣтъ трѣбва да обвини себе си за тъйк неприятность! „Нѣма нищо, не се обезпокоявай! от-говорилъ му пътешественикътъ, защото този чемоданъ не е мой“.

Болний. Вий ми гудихте искусствени збѣи. Дантистъ. Да, азъ помнѣ това. Болний. Вий ми се обѣщахте, че тѣ ще бѣждѣтъ точно таквизъ, каквито сѣ естестеннитѣ. Дантистъ. Бесъ смѣнѣние е тѣй. Болний. Тѣй, амж Вашитѣ збѣи сега мя болѣхтѣ. Дантистъ. То значи, че тѣ сѣ точно таквизъ, каквито сѣ и природнитѣ.

Леля София, (Дошла на гости). Петърчо! Какъ е баща ти? Малѣкъ Петърчо. Болѣхтѣ го очитѣ, не може да вижда! Леля. Че какъ тѣй? Отъ дѣ знаешъ ти това? Петърчо. Че какъ да не знаѣхъ, като днесъ още казваше тате, че тѣзи Ваша леля София не можъ да ѣхъ гледамъ?

Тцеславие. (Дама говори). „Ахъ! колко е жално! въ самия милъ кавалеръ има пятно на жилетката ѣму!“ Всичекитѣ присѣтствующи кавалери зели да гледатѣ на жилетекитѣ си!

Красотата на грозния, Въ едно Арабско стихотворение се говори слѣду ющето. Една красавица Бедуинка, като ѣхъ попитали, не огорчава ли се отъ грозотата на своя мѣхъ, тя отговорила: „въ Божиитѣ очи мѣхъ ми е прѣкрасенъ, защото душата му е благородна, и азъ го гледамъ съ Божиитѣ очи.

Недоразумѣние. „Мамо! що значѣхтѣ буквитѣ p. f.“ на (картичката, която ни проводи Докторътъ?—Ахъ драга? не ли знашъ, че тѣ значатъ „Pour féliciter?“—пжъ азъ мисляхъ, че значатъ „Pro forma.“

Прилѣжаніе. Но какъ станхъ съ Вашия синъ въ Гимназията, Господжа Марийке?—Ахъ, той ми пише, че Директорътъ билъ отъ него много доволенъ, мж много, защото, дору нѣше тѣзи година да свърши курса си, молили го да остане и тѣзъ година въ гимназията за примѣръ на другитѣ!

Лаконизмъ. Английскій Докторъ Ебернези не търпѣлъ болнитѣ на дълго да му описватъ болеститѣ си. Една жена, като познавала тѣзи негова особенностъ и като отишла да си покаже изгорѣната рѣкъ, рекла му, „Изгорихъ се.“ Доктора, като ѣ подаль мушамъ, рекълъ: „Наложѣ.“ На второто посѣщение жената му рекла—„По добръ.“—Той добавилъ, „Пакъ наложи.“ На послѣднето посѣщение жената казала самата дълга рѣчь. „Оздравѣ, шо те Ви заплатѣхъ?“—„Нищо“ рекълъ Доктора, и добавилъ, че не срѣщилъ въ своята си практика таквазъ разсѣдителна жена!

Една господжа всѣ се хвалила, че яде твърдѣ малко, деликатно и господски. Единъ пжъ, като обѣждали, когато мѣхъ ѣ билъ поканилъ и гости, тѣзи попитали господарката, защо тѣй малко яде? А тя, за да се покаже деликатна, казала имъ, че тя, защото посѣщава и надзирава тотварницата, насищала се отъ парата на ястията. Това като чуло едно нейно малко невинно момченце, рѣкло ѣ, мамо, ами онзи мисирски голѣмъ хопанъ, дѣто го изѣде въ другата стая и то пара ли бѣше?

Като се хвалише единъ пжъ нѣкой си лѣжець будала, че е видѣлъ лично всякитѣ Европейски царѣ, единъ отъ дружеството го запиталъ „ами виждали и Дарданелитѣ?“ Будалата, като помислилъ, че може и Дардане-

литѣ да сж нѣком князове, отговорилъ му „какъ да не съмъ ги виждалъ, когато много пкти съ тѣхъ съмъ заедно обѣдвамъ?“

Единъ селянинъ, като идялъ въ града съ магаренцето си, което билъ прѣтворилъ, то се хлъзнѣло и паднало въ единъ батакъ (блато). То като не можало отъ многото товаръ да стане, селянинътъ зель да го бие немилостиво. Единъ гражданинъ, кѣйго минавалъ отъ тамъ, смилалъ се за бѣдния скотъ, и захваналъ да мърсе селянина, защо да бие толкозъ това животно, и му казалъ, че, ако не прѣстане, самъ ще бие той него, за да познае, какъ боли. Селянина на това нищо не отговорилъ, само си снѣлъ калпака и му се поклонилъ скромно, въ знакъ, ужъ че удобрява мнѣнието му. А като по-ваминжалъ гражданинътъ, той пакъ началъ да удри магарето и му казалъ, „наистина не знаяхъ, о мое глупаво магаре, че си ималъ въ града приятели!“

Едно младо князче въ седмата си още година тѣй умно било, дѣто цѣлъ свѣтъ се чудяше на туй момченце. А нѣкой старъ капитанинъ единъ пктъ, като се чудили въ едно дружество на думитѣ и отговоритѣ на това дѣте, гдѣто било и то, рѣсълъ „че обикновенно таквизи съ извънредна мудростъ дѣца, като порастатъ, твърдѣ малко разумъ иматъ. Младия князь, като чулъ това, казалъ му „Вий, господинъ капитане, вижда се, да сте имали въ Вашето дѣтинство много мудростъ“.

Нѣколко ученици срѣщали една селянка, която водила магаренцето си кждѣ града, и като искали да ѝ се подигражатъ, рѣвели ѝ „Добъръ ти день магариинко майко“. — Далъ Ви Господь добро, мили моя дѣчица“, отговорила имъ селянката.

На единъ боленъ селянинъ докторътъ, като му давалъ рецептата, на която билъ написанъ цѣрътъ, когато щѣлъ да зема за трѣска, казалъ му. „Ето ти, това сутрѣ рано ще го земешъ и ще оздравишъ“. Селянинътъ, като сѣкалъ, че тѣзи книга, рѣцетата, е цѣрътъ, изялъ я и случайно сутрѣшния день оздравилъ!

Единъ ученъ, като четѣлъ въ една чърковна книга, че и сиромашилъхътъ е едно нѣщо добро, защото избавя чловѣка отъ много грѣхове, извикълъ, «о Боже, избави ме отъ таквозъ добро».

«Азъ трѣба да съмъ господарка въ къщи и искамъ всичко да минава прѣзъ моята глава», викала една бѣсна жена на мъжа си. А той, като се разсърдилъ, каквото му се пацнѣло да грабни въ рѣцѣтъ си изъ стаята, запратилъ го на жена си връзъ главата ѝ.

Нѣкой си дошелъ въ единъ бакалски дюгень и поискалъ да му даджтъ полвина ока медъ, и да го насипнатъ въ капелотому. Бакалинътъ зачуденъ за това и съ смѣхъ рѣсълъ му, „кой знае на кого на главата ще нахлузишъ това капело“. — «Молижъ ви, отговорилъ му мяошерията, то не е ваша работа, само ми развалѣте тѣзи рубла и си земѣте стойността». — Бакалинътъ, като се навелъ, отворилъ чекмеджего, въ

което имало и желтици, и търсаях дребни, да му поверне остатъка. Въ това време мючнерията нахлюпва капелото съ меда на продавачевата глава, грабва желтицата и избѣгва.

Нѣкой си сиромашъ благороденъ, на когото бѣхъ се навалили взаимодавцитѣ му и всѣки день го обеспокоявахъ за дълговетѣ му, една сутренъ, като ставаяхъ отъ кревета си, рѣкълъ, «Дяволъ да земе онѣзи, които днесъ би дошли, да искатъ отъ мене пари». Тамамъ това изрѣкълъ и ето ти четирма отъ кредиторитѣ му влѣзли въ стаята му и зафангли по благороденъ начинъ да се тжатъ и да му казватъ, че той вече ги забравилъ и не се виждалъ съ тѣхъ. «Вѣрвайте ме, имъ казалъ той, че тамамъ сега си мисияхъ и си говоряхъ за Васъ».

Нѣкой самоукъ лѣкаръ далъ на болния си, когото гледалъ, единъ цѣръ за повръщане и очищение. [Скщеврѣменно заповѣдалъ да му зематъ и кръвъ, а освѣнъ това поръчалъ му да земе и нѣколко хапове, а настоявалъ всичкитѣ тѣзи цѣрове, въ единъ часъ вжтрѣ да ги употребѣи болния, ако иска да оздравѣ. Сеиянинътъ оплашенъ отъ толкозъ много лѣкарски срѣдства, зчиталъ лѣкаря любопитно. «Ами азъ, Господинъ Докторе, отъ тѣзи много цѣрове, ако се поврѣѣжъ и умрѣ, тогива . . . ? — «Е! тогива имашъ право да ми кажешъ, че съмъ най голѣмия шарлатанинъ».

VIII. Пословици, и стихотворения.

Който се бои отъ пчелата, той не може я медъ.

Най добръ другаръ е книгата.

Ученния познава простия, защото и самъ той е билъ простъ, но простия не може да познае ученния, защото никога не е билъ ученъ.

Повече се уважава мнѣнието на разумния, отъ колкото потвърдяването на слѣпия.

Напразно ще търсишъ приятелъ безъ недостатѣкъ.

По-добръ да имашъ явенъ неприятелъ, нежѣли таенъ и лицемеренъ приятелъ.

Въ битката се познава юнакътъ, а въ гнѣва мѣдриятъ.

На всяко знание съвършенството е търпението и сериозността.

Тѣшко и горко на маслото въ онѣзи кѣща, дѣто котката и мишката сѣжъ приятели.

Стори добро, пжкъ го хвърли въ морето; ако рибата не го види, Богъ ще го види.

Коня заслужава онъ зи, да го има, който знае добръ да ѣзди, а пжкъ сабата прилича на оногози, който знае да се бие юнашки.

Съ една стрѣла двѣ птици не можешъ уби.

Истервана стрѣла и дума назадъ не се връща.

Бѣди господаръ на езика си, а робъ на думитѣ си.

Б О Г У.

О! Боже славословятъ те деньтъ еднакво съсъ нощта,
 съ цвѣта земята си послалъ, небето съ толкози звѣзди!
 Народи несъгласни врѣдъ, съгласно тебѣ ви пожатъ!
 Езици разни по свѣта, покланятъ ти се отъ душа!
 Неизмѣримъ измѣрвашъ все, и всичко опрѣдѣлящъ ти.
 Невидимъ всичко виждашъ ти, познавашъ всичко непознатъ.
 Тѣлото ти е свѣтлостта, а слънцето окото ти,
 И гръмътъ гласъ е твоятъ.
 Пространство неизмѣримо, показва колко си голѣмъ.
 А вѣкъ ти е минута!
 Твоятъ прѣстъ внезапно може, всички земя да поклати.
 Шепата ти отъ ржкжта океани да затвори.
 Съ джананье едно огасвашъ на звѣздитѣ свѣтлината.
 Съ едно кимванье ти само сваляшъ небо къмъ земята.

Б А С Ъ Н Ъ

Левъ, магаре и лесица.

Левъ на ловъ е тръгналъ рано и кума лѣсица съ него,
 И повели още съ тѣхъ си гърлястото дългоухо.
 Щомъ си лова наловили и отъ труда отморили,
 Левътъ казва дългоуху тѣзи ясни нему думи:
 „Части три ще да направишъ, лова право ще подѣлишъ.“
 Дългоухото животно чакаше туй съ нетърпение.
 Равни части три направи, и ги гуди все отдѣлно,
 А че тихо леу казва и смиренно му говори:
 „Леуе, мой ти господарю, ето мадро мое дѣло.
 Изберѣте, както щѣте, третя часть ще бѣде моя.“
 Окаянний сиромаштъ, лудото туй дългоухо,
 Мисляше че тѣзи правда левътъ може да похвали.
 Разгнѣви се силно левътъ, зачърви се, като огнь,
 И магарето докопа, за гръцмуля силно стиска,
 Отъ земята го одари, и простре го по трѣвата,
 Дѣто вече невъзможно бѣше му глава да дигне!
 Левъ тогива на лѣсица, слѣдующе ѝ говори:
 „Тоз' мръсникъ, като магаре, не знае да дѣли право!
 За то, кума ти лѣсицо, всички ловъ земи отъ ново,
 И по право гледай умно, както трѣба да раздѣлишъ.“
 Умната тогаз' лѣсица на краката си подслодчи,
 Най напрѣдъ погледнахъ право къмъ омрълото магаре,
 А че сетнѣ лова всички струпа ти на едно мѣсто,

А за себе си остави, само мършавъ иѣкой зайкъ,
И тогазъ тя се обърнѣ и на лева тихо казва:
„Азъ за тебе, господарю, тойзи купъ съмъ отдѣлила.“
Туй дѣлене се ареса и на лева мило бѣше,
И за туй той се обърнѣ и говораше лесицѣ.
„Кой те тебе тѣй научи, да дѣлишъ ти толковъ умно
И на всѣкого да давашъ неговъ дѣлъ тѣй справедливо?“
Туй като ѣ каза левѣтъ, тя магарето погледнѣ
И тогива къмъ то лева се обърнѣ и му рѣче:
„Като питашъ да ти кажѣ, мъдростѣта отъ дѣ ми доде,
Отъ магарешката лудостъ и отъ неговата глупостъ.“

IX. Гледачката или опасността отъ въображението.

— „Елено, не склѣнявамъ и ти казвамъ каквото и да ми кажешъ азъ никоги нѣма да се поведѣ подиръ необмисленното твое прѣдложение.

Момата, къмъ която се отнасяше тойзи положителенъ отговоръ, малко се понамуси, но твърдѣ сериозно и като прѣстанѣ да говори по-нататѣкъ съ братовчедката си, съ голѣма горчевина и негодование зе отъ массата лежащата книга и като сѣднѣ на стола си, прѣстори се, че чете съ дълбоко внимание.

Луция я погледнѣ и се позасмѣ, и зашто чакаше да се прѣмине бурата, зафанѣ се и тя на работата си.

Тѣзи малка домашна сѣсна се прѣдставляваше въ единъ прѣкрасенъ салонъ, на когото прозорцитѣ гледахъ въ една многоцвѣтна и прѣкрасна градина, отъ гдѣто влизаше единъ прохладенъ и благоуханенъ вѣтрецъ и се чувахъ приятнитѣ пѣянията на птицитѣ, които празнувахъ между листята възврѣщанието на пролетѣта.

Зашто мълчението се продължаваше повече отъ колкото желаяше Луция, която искрено обичаше руссата и любведостойната си братовчедка Елена, тя се наскърби, че я угорчи, съ неудобряванието прѣдложението ѣ, станѣ полегичка и като приближи при нажаленото момиче, цѣлунѣ го отъ сърдцѣ по челото.

— Расърдили ми се прочее за благоразумието ми, любезна моя Елено? каза ѣ Луция.

— За благоразумието ти! благоразумието ти е егопанѣ; прѣкъсаяхъ строго Елена, като запрати книгата на далечъ.

Егоизмъ! Мълчи, не дѣй ме онеправдава Елено. Азъ мисляхъ, че си познала сърцето ми и никоги не вѣрвахъ, че ще ме укоришъ тѣй!

Начнѣ тогива Елена да се извинява всячески и като цѣлунѣ и тя братовчедката си, за да свѣрши тѣй станѣлото помиряване, пакъ поднови нападенне то си, зашто желаяше и постоянноствуваше да убѣди разумната Луция въ прѣдложението си.

— И въ какво намѣрвашъ прѣдложението ми неумѣстно? ѿ казва-
ше, разясни се, моля ти се.

— Наистина ли и сериозно ли ме питашъ за това? Отговори ѿ Луция.
Е, тогива, моя любезна Елена, ти не размишлявашъ, както трѣба, защото
малко, ако пожелаешъ да послушаешъ съвѣстѣта си и разума си, тѣ ще ти
кажатъ по-добрѣ, отъ колкото би чакала да се научишъ отъ мене, че
това, което прѣдлагашъ, е противно и на вѣрата ни и на *благочинието*, да
ходи и да тича госпожницѣ Елена да се опитва за бѣдѣщето си щастие
отъ бабата гледачката и магьосницѣта изъ Шотландия, непознатѣ съвѣсти
по нашитѣ мѣста, а може би и да е нѣкоя лукава и опасна жена!

— Нито съвѣстѣта ми, нито разумътъ ми казватъ подобно нѣщо,
отговори Елена, като показваше съ думитѣ си неизмѣняема и опрѣдѣленна
рѣшителностъ. Чуй и мене сега Луция. Ти знаешъ добрѣ, че моята от-
храна станѣ въ любимата ми Шотландия, гдѣто още царува суевѣрието,
както въ прѣкраснитѣ сръднѣвѣковни дни и азъ вѣрвамъ че моето прѣд-
ложение е глупостъ . . . слабостъ, или както щещъ го нарѣчи . . . :
но вѣрвамъ и ти казвамъ че, нѣкои хора сѣ толковъ надарени отъ при-
родата, щото познаватъ бѣдѣщето на човѣка и заради това много же-
лаѣ да знаѣ, що ми приготвя Орисницѣта. А че тебе малко те е грижа
за това, азъ го разбирамъ, защото си богата, млада, красива и бѣдѣщето
ти, разбира се, че, ще бѣже свѣтло и позлатено за тебе. Ами на мене Луция,
на мене, злостастното спраче, което родителитѣ ти държатъ при себе си
отъ една само любовъ, не би ли било позволено и простено да съмъ бес-
покойна за бѣдѣщето си щастие и да желаѣ съ всяка жертва да се на-
учѣ нѣщо за него?

Тѣзи думи, като чу Луция, поклати си легко главата и ѿ каза, като
се поухили нѣжно.

— За твоята бѣдѣщностъ се грижи баща ми, който те обича, като
свое чадо, а защото не щѣ да те заведѣ при онѣзъ безобразна гледачка,
която наистина ми причинява страхъ, ти ще останешъ въ неизвѣстностъ
за честития ти младоженекъ, който ти е опрѣдѣленъ отъ Бога.

— Лъжишъ се Луция, приложи настоятелно Елена. Само защото
не щещъ да додешъ заедно съ мене при врачката, азъ ще се рѣшиѣ да
идѣ сама.

— О! не, нѣма да иде, любезната ми и миличката ми Елена, прѣ-
къса я Луция, като зе рѣцѣтъ ѿ въ своитѣ си, за дано ѿ чуе молбата.

— Заклѣвамъ ти се, ще отидѣ! И ако това е прѣстѣпление, сама азъ
ще бѣдѣ виновѣта.

— Е, тогива поне не ще те оставѣ да идешъ сама, защото, като
нищо не можѣ да промѣни мнѣнието ти, нито горѣщата ми молба, то то-
гива ще те съдружѣ, Елена но

Това Но останѣ несвършено, защото Елена, като чу обѣщанието на

братовчедката си, скодчп, хвърли се на шията ѝ, прѣгърнѣх ѝ сърдечно и ѝ цѣлуна. Но въ тѣзи минутѣ чуждѣ се идехъ хора въ салона и разговорътъ на двѣтѣ братовчедки съвсѣмъ се прѣкъса.

Сутренята рано, прѣди да изгрѣе слънцето, двѣтѣ дѣвици, като излѣзѣхъ изъ стаята си безъ шумъ и като бѣхъ приготвени коньетѣ, както отъ вечерята бѣше за това заповѣдала Луция, съ радостъ ги въсѣднѣхъ и извървѣхъ съ припусканье малкото разстояние, което отдѣляше дома имъ отъ онова мѣсто, загдѣто се отправихъ.

Колкото приближавахъ, мислитѣ имъ земахъ противоположно направление. Като тръгнахъ отъ дома, бѣхъ и двѣтѣ весели и радостни, но малко по малко Луция начнѣ да става пишманъ за гдѣто се съгласи, дору напротивъ Елена осѣщаше се по-распамена за всичко това извънредно и чудесно и за желанието си, да узнае бждщето си: щастие, което Богъ, въ неислѣдованата негова мѣдростъ, оставя покрито отъ нашитѣ очи!.

Мѣстоположението, прѣзъ което пѣтувахъ спомагаше на въобразителнитѣ имъ и прѣестественни мисли, защото къщата на Лорда Гуинтеръ, баща на Луция, се намираше въ сѣверната, граница на Англия и тѣ отивахъ къмъ Шотландия, като гледахъ и се чудихъ на прѣвеликитѣ камъни, които сѣкаше челѣкъ, че искусствено висяхъ надъ главитѣ имъ, и на дълбокитѣ долини, които виждахъ подъ краката си. Пѣтуването бѣше ги опланило, да не сѣ изгубили пътя. Но Елена, която бѣше по-напрѣдъ снабдена съ свѣдения за мѣстото, гдѣто трѣбаше да идѣтъ, извика внезапно съ радостъ, като виде при единъ прѣвеликъ дѣбъ величествено високъ при рѣката, и между голѣми камъни откритени отъ горѣта горѣ, една малка колибичка, съвсѣмъ бѣдна и покрита съ трѣва и едвѣмъ четири крака висока.

— Най сетнѣ стигнѣхми, каза Елена, на опрѣдѣленното мѣсто, като спрѣ коня си и се готвяше да слѣзе отъ него. (слѣдва)

Х. Р а з н и.

Въспитанието на малкитѣ Китайчета начинава отъ шестата или седмата година.

Училището нѣ е единъ салонъ, който учителътъ зема подъ наемъ и тамъ събира около 20 ученика.

По селата плаща всякъ ученикъ отъ 5 до 6 лѣва годишно на учителя си, но носятъ му и подарѣци.

Немисловно бѣхътъ ученицитѣ си учителитѣ съ индийска трѣстъ (камжшъ). Дидактическата имъ Метода много си прилича на Арабската. Тя се състои въ това: да повтарятъ съ високъ гласъ и тропанье фразитѣ отъ букваря, до гдѣ свършено ги изучатъ. Букварьтъ съдържа 1068 думи и 533 знакове. Подиръ букваря учятъ книгата за имената, която съдържа 454 сжществителни най употребителни. Най сетнѣ зафащатъ да учѣтъ книгата отъ 1000-та думи, които ги запознава съ 1000 та знакове на писанието и които всѣчки иматъ особенъ отличителенъ знакъ и особно значение.

Бесѣда на Скитския народъ Великому Александру.*)

Да бѣхъ ти дали Боговетъ толкоз' голѣмо тѣло, колкото ти е желанието на душата ти, тойзи свѣтъ щѣше да ти бѣде малѣтъ: съ едната си рѣка ти би сграпчилъ Истока, а съ другата Западъ. Пакъ, като би и то завладѣлъ, ти би искалъ да знаешъ, гдѣ е скрита свѣтлината на слънцето; защото желашъ онова, което не е за тебе. Изъ Европа докождашъ въ Азия и отъ Азия прѣминуваши въ Европа, тѣж че когато завладѣши цѣлия човѣкъеский родъ, тогива ще воювашъ съ шумитъ, свѣга, рѣситъ и звѣрозетъ. Аче не знаешъ ли, че голѣмитъ дървета високо растятъ, а за въ часъ се искореняватъ? Пази се, като се заловиши отъ клоноветъ имъ да не паднешъ, като додешъ на върха имъ! И левтъ нѣкой пакъ става храна на най малкитъ птичета. И жѣлѣзото го изяда раждата. Нѣма на свѣта нищо толко' силно, да не може да му доде дохокъ и слабо.

(слѣдна).

Забѣлъжка: 1) Отъ Варна имамъ 215 абонати. Отъ Шуменъ 70. Отъ Провадия 25. Отъ Никополъ 10. Значи още не сме осигурили печатаннето! Но съ всичко това ний ще постоянствуваме да издаваме вѣстника си прѣзъ цѣла година, пж макаръ и изгубили. Но подобно нѣщо не се надѣваме. Тѣ слава Богу имамъ толкозъ събратия учители, Директори и Инспектори, имамъ толкозъ ученолюбиви офицери, толкозъ образовани Господжи и Г-ци, учители, ученици, а че пакъ да се съмнѣваме, че ще оставятъ да пропадне единъ домашенъ вѣстникъ, който има годишна цѣна петъ лева? Това никога неби повѣрвали. Само знайми, че мнозина чакатъ да видятъ първия брой, а че тогива да се подпишатъ. Дай Боже!

Забѣлъжка: 2) Въ слѣдующитъ броеве ще се помѣсти единъ отбранъ и любопитенъ домашенъ романъ.

Забѣлъжка: 3) Ако и, за жалость, да нѣмаме до сега нито отъ Сѣверна нито отъ Южна България отговоръ на испроводенитъ ни покани до Господа Инспекторитъ, Директоритъ и старшитъ учители, но ний пакъ ще имъ испроводимъ по 5 броя отъ Вѣстника си, съ условие, че, ако се абонира нѣкой на тѣхъ, трѣба непременно да прѣдплати поне 2¹/₂ лева за 6 мѣсеца, иначе молимъ Тѣзи Ученолюбиви Господа да ни испроводятъ съ пощата вѣстникитъ назадъ, за да не се разваля цѣлото тѣло на вѣстника, който на края на годината, като се подвърже, ще стане единъ дѣбъръ домашенъ забавникъ съдържащъ двойно почти материялъ споредъ малкитъ си букви Гармондъ.

Забѣлъжка: 4) Ний ще приемаме на драго сърце прѣводи, стихотворения и проч. събрании съ духа на „Българска Пчела“, испроводени до насъ даромъ отъ рашитъ изъ княжеството и изъ странство учени млади и стари за вмѣстяване въ вѣстника ни, за да стане по-съвършенъ и по-пълненъ, като самъ човѣкъ не може за всичко да успѣе и всичко да знае.

*) Скититъ сѣ били нѣкакъвъ народъ обитавающъ на сѣверната страна отъ Черното и Каспийското море. Историцитъ доказватъ, че сѣ били Славянскъ народъ, което се засвидѣтелствова и отъ името и отъ начина на живота имъ и отъ духа на тѣзи тѣхна бесѣда, които и приличатъ на Юнакия Славянски духъ. Като дошелъ къмъ тѣхъ Александъръ, тѣ му проводили депутация, която му наговорила тѣзи бесѣда (кн: куртъ: руса; кн: VII. глав. 8).